

tíðindablaðið sosialurinn

Telefon 118 20
Argjavegur 26, 3800 Argir
Postsmoga 76, 3800 Tórshavn

Útgávudagar: týsdag, hósdag og leygardag

Lýsingar skulu vera okkum í hendi í seinasta lagi kl. 10 dagin fyrri útgávudagin

Útgevandi:
P/f Sosialurinn
Ábyrgdarblaðstjóri:
Jan Müller
Fyrirtaksstjóri:
Krisjan Dahl
Bláðólk:
Hægni Djurhuus
Randi Jacobsen
Dagný Joensen
Uppseting:
P/f Sosialurinn
Prent:
P/f Pressan 1981

Virkislíkindi

ARBEIÐI til allar hendur hefur verið aðalmál okkara alla okkara upplýstu tíð, t. v. s. síðan seinast í fimti árunum, tá javnaðarflokkurin av álvara fekk ávirkan og ábyrgd av landsins leiðslu og harvið eisini vinnulívsútbýggingini.

VÆL hefur vagnast. Munandi arbeiðsloysi hava vit ikki verið plágað av og framburðurin hefur verið alsamt vaksandi.

ALLAR skrávur hava tó ein enda og alsamt versnandi gjaldfæri okkara seinastu árin ber helst við sær, at rættiligur stigur nú kann koma í — um ikki rættiliga kollveltandi nýggir vinnumøguleikar kunnu troytast við góðum úrsliti.

EIN av hesum móguleikum, ið menn tykjast at hava álit á, er alivinnu, sum rættiliga er við at koma fyrri seg.

TØKK skulu teir hava sum her hava gingið undan og ikki minst teir politisku myndugleikar, sum í síni tíð ruddu slóð, eitt nú við alistarðini við Áir v. m.

GRØÐIN av hesum strævnararbeiði búnast alsamt og nógvir eru teir, ið við vón um sámuliga úrtøku og kanska stóðugt arbeiði fyrri seg og síni, fúsir vilja seta pening í hesa nýggju vinnu.

TØRVANDI smolt er í lötuni størsti meinbogi fyrri skjótari útbýgging av alivinnuni. Men aðrar avmarkingar standast eisini av, at hóskandi plássini eru ov fá í tali — um hugsað verður um vanligu og bilgastu útgerðina.

VIT vita nú og varnaðust hetta framanundan, at allar umsóknir ikki verða gingnar á møti. Sama lagið valdar innan aðrar vinnur. Takksemi og ábyrgdarkensla teirra fáu, sum sleppa at umsita hesi virði okkara, verða tí vónandi so mikið størri.

oddagrein

VIT hava nú fingið hóskandi reglugerðir fyrri alivinnuna. Einkil skal byrjað uttan loyvi landsstýrisins, og soleiðis má tað vera.

TAÐ er einkil dulsmál, at mest sum øll okkara alivinnu hefur ta norsku sum fyrirmynd. Hetta er helst á góðari leið. Men bygda- og landsbúskaparviðurskipti okkara eru ikki tey somu.

GEOGRAFISKT eru vit ikki størri enn onkur av útoyggjum teirra, so at gera alivinnuna til smá bygðavinnu burturav ber helst ikki til, bert tí norðmenn, sum hava eitt strandøkni sum av Lindesnesi og til Rom, gera tað.

SÆTT í ljósinum av teirri megnarútbýgging av vegum, havnum v. m., sum okkurt figgarárið fór upp um triðingin av figgarorku landsins, skuldi endamálið við hesum megnartøkum ivaleyst verið, at land okkara endaliga varð gjørt til eina sosiala og búskaparliga eind, sum tryggjaði øllum landsins íbúgvum somu lívi- og virkiskor. Men tíverri, ikki er rokkið á mál í so máta.

HUGTAKIÐ bygdamenning hevur verið nógv frammi seinastu árin og nógv er gjørt til tess at fjálga um bygðirnar, hóast okkurt restar í. Men komin so langt, sum vit eru á hesi leið, nú móguleikarnir eru skaptir fyrri vinnuvirkjum nærum allastaðni í landinum, eiga vit kanska at viðka hugtakið til landsmenning og ikki stara okkum blindar við norsku «bútskerseygum» eftir hvørji tey eru, sum hug hava at vera við í hesi nýggju vinnu.

NÚ so nógv áhugavert og skilgott er fyriskipað viðvíkjandi alivinnuni restar okkum bert at frætta, hvørji regionalkrøv og onnur verða sett framtiðar alarum.

kr.

Hvar er helviti?

Sum eitt lítið iskoyti til greinina hjá Høgna av Heiði í Sosialinum 20. juli kundi eg hugsað mær at sett henda hópiseysa spurning: Hvar er Helviti?

Tí lítillivi man vera um, at mong børn enn í dag pinast á sálin av hesum spurningi. Børnini, tey vita enn ikki nógv um jorðina og rúmdina og fysiskar lógir, men í ramasta álvara verða tey hött av tilkomnum fólki, at ein alvaldandi gudur skal hirða tey í henda ræðuliga, ævinliga eldstað. Tey eru soleiðis lættastu offrið fyrri hesum broti á mannarættindini.

Fedrar og møður, lærarar og pedagogar hava tí fullan rætt og skyldu at krevja hesa Helvitis ræðslulæru úr fólkskúlanum, har hon er kroyst inn av statsvaldinum.

Men alto: Hvar er hesin ævinligi eldstaður uttan í høvdinum í summum eldhugaðum ræðslutrúðarum og óttafullum barnahjörtum? Prestar og aðrir trúðóðarar, hvar er Helviti?

Himmalin er har uppi, Helviti er har niðri — soleiðis ber kortini ikki til at siga í dag uttan fyrri børnum. Tynghilógin er funnin, og rúmdin óendalig, Galilei og Newton hava livað. Jordin er ikki longur ein pannukaka og Helviti niðantil undir Gibraltar.

Nei, sjálvsagt, hesi seinastu nógvu hundrað árin hefur ongin reiðiliga kunnað staðfest hetta Helviti. Um hann so enn tykist vera besti trumfur

hjá kristnu trúarsektunum at kappast um mannasálir. Staðurin er horvin, kunnleikans heimi at takka. Vitið finni ikki henda ævinliga eldstað, og hevur hann tí onga veruleikans grund at byggja á.

Sunnan Jerusalem

Nógvar religiönir hava hugmyndir um deyðans ríki. Grikkar kallaðu tað Hades og gyklaðu sær, hvussu tað var uppbyggt. Jøðar kallaðu tað Sjeol. Og í norrønu gudasöguni kallaðist tað Hel, sum eisini var navnið á valdskonuni í Hel. Tí Helviti — »Hels revsari«.

Orðið »Helviti« er sett yvir av bibilska orðinum »Gehenna«. Gehenna er ein dalur sunnan fyrri Jerusalem. Upp til ár 622 f.kr. offraðu tey í hesum dalinum til ein gud, sum æt Molok. Gentur og dreingir vórðu dripin og brend, heiðrað hesum gudi.

Men tá ið Josias kongur bannaði teimum at dyrka aðrar gudar enn Jahve, varð hesin dalur lagdur

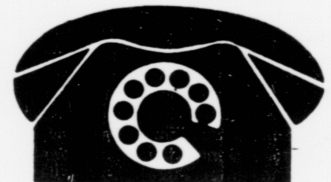
undir at vera religiöst dálkaður. Fólki fór at ræðast henda dal, har »eldurin ikki slóknar«, sum skrivað stendur.

Jøðar hugsaðu, at Jahve — tá tíðin at enda er — fór at savna allan óndskap í Gehenna at brenna, so heimurin aftur kundi verða reinur og fullkomin. Í Gehenna hevur Illimaður onki vald sambært Skriftina. Og tað mesta, ið Nýggja Testamentið skrivur um Helviti er í trá við hesa hugsan. Útleggning presta og trúðóðara um Helvit sum eina ævinliga pinu í eldi hevur so stutt heldur onga grund at byggja á í Skriftini.

So góðu børn, tit kunnu óttaleys sleppa trúnni á ein harðgjartaðan gud, sum hevur í kvittanum at kasta tykkum í ein ævinligan eldstað. Hann er ikki til, hann er íspunnin av menniskjum, er vorðin ein siður, sum vit mega sleppa okkum av við sum skjótast, komandi ættarliðum at bata.

E

Tit ringja



Vit skriva



Í samband við skrivningina um trúarspurningar nú í seinastuni hevur ein av lesarum okkara sent blaðnum hesa tekningina.